

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/152/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200275
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200275.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcov: 1/ L. Z., bytom Y. I. XX, XXXXX W., L. (predtým L. Z. - ARTIMA, IČO: 46 022 546, miestom podnikania Centrálna 632/7, Svidník), a 2/ J. L. R., bytom A. XX, XX-XXX G., Poľská republika, obaja právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej zo 16. januára 2014 č. 17499-2/2014-BA, o odvolaní žalobcu v 1. rade a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2015 č. k. 6S/13/2014-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2015 č. k. 6S/13/2014-36, v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby žalobcu v 1. rade p o t v r d z u j e .

V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade a vrátenia veci na ďalšie konanie rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2015 č. k. 6S/13/2014-36, m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcom v 1. a 2. rade náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 23. apríla 2015 č. k. 6S/13/2014-36 žalobu žalobcu v 1. rade, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo 16. januára 2014 č. 17499-2/2014-BA, zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania.

Konanie o návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ prípadne podľa § 110 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) súd z dôvodu späťvzatia návrhu zastavil.

Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade rozhodnutie žalovanej zo 16. januára 2014 č. 17499-2/2014-BA v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Prešov z 29. októbra 2013 ť. 26072-89/2013-PO

podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi v 2. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 290,26 eur.

Žalovaná napadnutým rozhodnutím zamietla odvolanie žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa (L. Z. - ARTIMA, s miestom podnikania Centrálne 632/7, 089 01 Svidník, IČO: 46 022 546) ako aj žalobcu v 2. rade (J. L. R., bytom A. XX, XXXXX G., L. republika) ako zamestnanca žalobcu v 1. rade a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Prešov č. 26072-89/2013-PO z 29. októbra 2013, ktorým pobočka rozhodla, že žalobcovi v 2. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) ako zamestnancovi žalobcu v 1. rade dňa 22. júla 2013.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutím žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade, keď poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého je žalovaná povinná vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu. Zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv iných subjektov (jeho zamestnancov). Poukázal na ustanovenie § 250 ods. 2 O.s.p. v zmysle ktorého ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, musí teda ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnou osobu. Nedostatok hmotnej legitimácie znamená, ak takáto osoba nebola ukrátená na právach, súd žalobu zamietne. Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem nedodržania 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutí netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Konštatoval, že nedodržanie procesných lehôt vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí nemá, nakoľko podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu považoval pre rozhodnutie vo veci za irelevantné. Mal za to, že do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov zasiahnuté nemohlo byť, pretože zaplatené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti je žalovaná v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinná vrátiť ako zaplatené bez právneho dôvodu. Z obsahu žaloby je evidentné, že žalobca nenamieta porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Pokiaľ žalobca v 1. rade spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu v 1. rade, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 178 ods. 1 písm. a), § 195 ods. 1 a § 196 od. 1, 2, 3 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporne vyplýva kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v nedávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevyklučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci v konaní rozhodla. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu v 1. rade, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojnásťanosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. K námietke žalobcu v 1. rade vo vzťahu k prejednanosti rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite konštatoval, že žalobca v prvom rade v žalobách nenamieta porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a ani to aké subjektívne práva žalobcu v prvom rade boli porušené, keď namietal len porušenie subjektívnych práv žalobcu v 2. rade. Preto po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podľa § 250j ods. 1 O. s. p. dospel krajský súd k záveru, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade subjektívne práva porušené neboli.

Krajský súd dospel k záveru, že dokazovanie ohľadom reálneho výkonu činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca nebolo vykonané v potrebnom rozsahu, považoval ho za nedostatočné na posúdenie veci a záver, že žalobca v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov tak nemožno považovať za odôvodnené v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré ukladá uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka vedená pri hodnotení dôkazov a pri hodnotení právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala. Krajský súd mal tiež za to, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade ako zamestnávateľovi nebol správnym orgánom dostatočne preukázaný záver o absencii registrovaného sídla alebo miesta podnikania, pričom absentujú ďalšie podrobnejšie skutočnosti vo vzťahu k priestorom v hoteli Rubín, Svidník, (či nebola uzatvorená nájomná zmluva atď.), kde bola uzatvorená väčšina zmlúv s klientmi, miesto, kde sú vykonávané hlavné finančné funkcie vrátane bankovníctva, miesto náboru zamestnancov a podobne.

Obe rozhodnutia preto podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie s tým, že bude nevyhnutné vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby nevznikli žiadne pochybnosti o mieste podnikania žalobcu v 1. rade a rovnako vykonať dokazovanie na objektívne preukázanie, že žalobca v 2. rade reálne činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky nevykonával.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobca v 1. rade a v 2. rade v zákonnej lehote spoločné odvolanie. Žalobca v 1. rade sa odvolal čo do výroku o zamietnutí žaloby a nepriznaní náhrady trov konania. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol rozsudok v zamietajúcej časti zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a priznať mu vyčíslenú náhradu trov konania. Tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Namietal, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborom nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu o tom, že zo žaloby žalobcu v 1. rade nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už aj len porušenie základných zásad správneho konania, ako v tomto prípade, je porušením subjektívnych práv žalobcu v 1. rade ako účastníka správneho konania. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Opakovane poukázal na list žalovanej - oznámenie, týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že zamestnanci žalobcu v 1. rade a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v 1. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím podľa jeho názoru došlo k neprípustnému prejedikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania. Žalobca v 1. rade navrhuje vyžiadanie si stanoviska daňového úradu, nakoľko žalobca v 1. rade je subjektom registrovaným na DPH a každý rok podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorého vyplýva nielen, že žalobca vykonáva činnosť na území SR, ale aj rozsah a obsah tejto činnosti.

Podľa názoru žalobcu v 1. rade je nemysliteľné, aby na území SR platil stále vyššie dane a nevykonával žiadnu činnosť. Zdôrazňuje, že pri kontrolách, ktoré vykonával správny orgán prvého stupňa predložil tzv. reporty, správy dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Nie je možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodit' záver, že nebol preukázaný reálny výkon práce zamestnancov žalobcu v 1.rade na území Slovenskej republiky. Ďalej žalobca v 1. rade namieta, že došlo k neprípustnej retroaktivite v rozhodnutiach žalovanej, keď v predchádzajúcich rokoch vykonala organizačná zložka žalovanej ako aj inšpektorát práce u žalobcu kontroly a neboli zistené žiadne nedostatky, až kontrola vykonaná v marci 2013 zistila závažné nedostatky, odôvodňujúce rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov. Žalobca v 2. rade napadol výrok o náhrade trov konania majúc za to, že mu mala byť priznaná náhrada trov konania aj za úkon právnej služby - spísanie žaloby.

Výrok rozsudku krajského súdu týkajúci sa zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a vrátenia veci napadla žalovaná včas podaným odvolaním. Trvala na tom, že jej rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov. Zdôraznila, že kontrolou na adrese uvedenej v živnostenskom registri ako miesto podnikania sa kancelária ani prevádzka žalobcu v 1. rade nenachádzala. Žalobca v 1. rade počas kontroly nepreukázal, že jeho zamestnanci reálne prácu vykonávajú, a v prípade, že ju vykonávajú, tak kedy a na akom mieste. Zdôrazňuje tiež, že žalobca v 1. rade v spornom období neriadil činnosť z registrovaného sídla ani iného miesta na území Slovenskej republiky, ale z miesta svojho trvalého bydliska v Poľskej republike. Na účely preukázania reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepovažovala žalovaná za dostatočné formálne deklarovanie podnikania pracovnými zmluvami a obchodnými zmluvami. Vyjadrila podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky, keď poukázala na pomer dohodnutej odmeny a počet mesačne odpracovaných hodín ako aj na cestovné výdavky, ktoré majú títo zamestnanci, nakoľko individuálne dochádzajú z Poľskej republiky do Slovenskej republiky. Podľa jej názoru je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy zamestnancov zaručených v pracovných zmluvách, a preto sa jej javí táto činnosť, na ktorú bola upozornená podnetmi poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Váršava - ďalej len „ZUS Váršava“), ako neefektívna a nerentabilná. Argumentovala, že za situácie, keď žalobca v 1. rade riadi spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska v Poľskej republike, personálnu, mzdovú a účtovnú agendu mu spracúva externá firma, ktorá sídli v hoteli Rubín vo Svidníku a ktorej zamestnanci nie sú v pracovnom pomere so žalobcom v 1. rade, pracovné povinnosti zamestnávateľ ukladá len telefonicky, o čom nevyhotovuje žiadny záznam, nemá vlastných administratívnych zamestnancov pracujúcich v jeho evidovanom mieste podnikania, nespĺňa podľa názoru žalovanej podmienky registrovaného sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov žalobcu v 1. rade uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom mal tento podľa výpisu zo živnostenského registra registrované sídlo alebo miesto podnikania, t.j. legislatíva Slovenskej republiky. Zdôraznila, že nebol preukázaný reálny výkon činnosti dotknutých zamestnancov a všetky súvisiace okolnosti nasvedčujú tomu, že uzatváranie pracovných zmlúv s osobami s bydliskom v Poľskej republike, ktoré vykonávajú činnosť samostatne zárobkovo činných osôb v mieste svojho bydliska považuje za účelové, s cieľom vyhnúť sa plateniu príslušných odvodov v štáte bydliska, resp. zoptimalizovať svoje náklady na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike. Žalovaná uvádza, že hoci žalobca v 2. rade bol vyradený zo systému sociálneho poistenia v Slovenskej republike, neznamená to, že nie je poistený ani v jednom štáte, naopak, stále podlieha poľskej legislatíve. Ďalej žalovaná poukázala na čl. 16 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) s tým, že dohoda medzi poľskou inštitúciou ZUS Váršava a Sociálnou poisťovňou nemusí mať podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia písomnú formu. Má tiež za to, že aplikácia § 92 ods. 1 O.s.p. je neprimeraná, keď uvedené ustanovenie sa použije len v sporovom konaní. Aj z ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. vyplýva, že ustanovenie §92 ods. 1 O.s.p. sa v správnom súdnictve nepoužíva. Žalovaná má za to, že vstúpenie žalobcu v 2. rade do konania slúži na odstránenie nedostatku vecnej legitímácie, ktorá existuje od počiatku. Navrhla preto rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu v 2. rade zamietnuť.

Žalobcovia v 1. a 2. rade v spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedli argumenty zhodné so žalobnými námietkami žalobcu v 1. rade. Namietali tiež, že pri kontrole boli žalovanej predložené reporty

(správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu, čo v rozhodnutiach správnych orgánov zohľadnené nebolo. Žalobcovia sa nestotožňujú s argumentáciou žalovanej, že ustanovenie § 92 ods. 1 O.s.p. možno použiť iba v sporovom konaní. Majú za to, že uvedený názor je v rozpore s ustanovením § 246c ods. 1 O.s.p., ktorý výslovne stanovuje, že pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti O.s.p., primerane sa použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti O.s.p.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v 1. rade vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe.

Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Podľa § 492 ods. 2 S. s. p., odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že v celosti ho nemožno potvrdiť a je potrebné ho zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci je rozhodnutie žalobkyne, ktorým zamietla odvolania žalobcov v 1. a v 2. rade a potvrdila rozhodnutie pobočky v Prešove, ktorým táto rozhodla, že žalobcovi v 2. rade zaniklo povinné poistenie ako zamestnancovi dňa 22. júla 2013.

Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Záver krajského súdu, že žalobca v 1. rade nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej

časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie."

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu v 1. rade, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu v 1. rade, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca v 1. rade argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Na uvedené argumenty žalobcu v 1. rade nebolo možné prihliadnúť aj z dôvodu, že tieto žalobca v 1. rade nenamietal riadne a včas v žalobe ale až v odvolacom konaní (§ 250j O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že v konaní vedenom pod sp.zn. 6S/13/2014 uznesením zo 17. februára 2015 pripustil vstup J. L. R., bytom A. XX, XX-XXX, G., L. do konania na strane žalobcu.

Aj napriek tomu, že krajský súd pána J. L. R. označoval ako žalobcu v 2. rade, ide stále o príbratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O.s.p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné.

Príbratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. J. L. R., krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade (ktoré označenie však odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nenechal), bol do konania len príbratý uznesením

krajského súdu a je potrebné na neho aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pánovi J. L. R., ktorý žalobu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť, lebo J. L. R. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodal.

O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že ich náhradu žalobcom v 1. rade a v 2. rade nepriznal, nakoľko v konaní úspešní neboli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.